

Sygn. akt III CSK 5/19

POSTANOWIENIE

Dnia 25 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa Banku [...] w R.
przeciwko "E." sp. z o.o. w T., K. C. i M. F.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 25 czerwca 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej K. C.
oraz skargi kasacyjnej pozwanej M. F.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 15 czerwca 2018 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skarg kasacyjnych pozwanych do rozpoznania,**
- 2) nie obciąża pozwanych kosztami postępowania kasacyjnego na rzecz powoda.**

UZASADNIENIE

W związku z odrębnymi skargami kasacyjnymi pozwanych K. C. i M. F. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 15 czerwca 2018 r., należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolą „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

W rozpoznawanej sprawie Sąd Apelacyjny oddalił apelację pozwanych K. C. i M. F. od wyroku Sądu Okręgowego w T. z dnia 25 lipca 2017 r., utrzymującego w mocy nakaz zapłaty zobowiązujący E. sp.z o.o. z siedzibą w T. (dalej: Spółka) jako wystawcę weksla własnego oraz pozwanych jako poręczycieli tego weksla do zapłaty na rzecz powodowego Banku [...] w R. (dalej: Bank) kwoty 450 010 zł. Z odsetkami i kosztami, tytułem niespłaconego kredytu zaciągniętego przez Spółkę na prowadzenie działalności gospodarczej. Pozwani byli współnikami Spółki, zaś weksel *in blanco* stanowił zabezpieczenie wierzytelności przysługującej Bankowi w związku z udzielonym Spółce kredytem i zdaniem Sądu został wypełniony przez powoda zgodnie z deklaracją wekslową.

W jednakowo brzmiących i uzasadnionych wnioskach o przyjęcie skarg kasacyjnych do rozpoznania, oboje pozwani wskazali na występowanie w sprawie

istotnego zagadnienia prawnego dotyczącego tego, czy każdorazowo w razie stwierdzenia przesłanek ustalenia nierównego udziału małżonka w majątku wspólnym po zawarciu umowy o podział majątku wspólnego, konieczne jest powoływanie się na wyrok Sądu oparty na art.189 k.p.c. Skarżący powołali się ponadto na oczywistą zasadność skarg ze względu na oddalenie ich wniosków dowodowych o dopuszczenie dowodu z zeznań wskazanych przez nich świadków.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Według ustalonej w orzecznictwie Sądu Najwyższego i nauce wykładni tego pojęcia, istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy i dotychczas niewyjaśniony, dotyczący ważnego abstrakcyjnego zagadnienia jurydycznego, którego rozstrzygnięcie przez Sąd Najwyższy przy okazji rozpoznania skargi kasacyjnej przyczyni się do rozwoju prawa i orzecznictwa oraz będzie miało znaczenie nie tylko dla tej konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także dla innych podobnych spraw. Skarżący powinien sformułować to zagadnienie w sposób przyjęty przy przedstawianiu przez sąd powszechny zagadnienia prawnego do rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy; przedstawić pogłębiony wywód prawny uzasadniający zgłoszone wątpliwości, wykazać zasadność preferowanego sposobu jego rozstrzygnięcia, a także wadliwość rozwiązania przez Sąd drugiej instancji postawionego problemu prawnego w sposób rzutujący na wynik sprawy. Zagadnienie to musi przy tym rzeczywiście występować w sprawie i mieścić się w zakresie problematyki, która podlega badaniu w postępowaniu kasacyjnym ze względu na jego związek z podstawą faktyczną i prawną zaskarżonego orzeczenia oraz podstawami kasacyjnymi. Wnioski pozwanych o przyjęcie skarg do rozpoznania nie spełniają przytoczonych wymagań, albowiem rozstrzygnięcie kwestii prawnej związanej z podziałem majątku wspólnego małżonków jest oderwane od przedmiotu tej sprawy, treści zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego i jego uzasadnienia oraz podstaw kasacyjnych przytoczonych w obu skargach.

Oparcie wniosków o przyjęcie skarg kasacyjnych do rozpoznania na oczywistej zasadności (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) nakładało na skarżących powinność wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia określonych, przytoczonych we wniosku, przepisów prawa materialnego lub procesowego,

czemu skarżący nie sprostali. Nie tylko bowiem nie sprecyzowali, jakie konkretnie przepisy i w jaki sposób zostały naruszone przez Sąd Apelacyjny, ale także nie zawarli we wnioskach wyodrębnionych wywodów prawnych wykazujących, na czym miała polegać oczywistość tego naruszenia. Oczywistość ta powinna być widoczna *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby zagłębiania się w szczegóły sprawy lub dokonywania ich poszerzonej analizy oraz prowadzić do wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 r., Nr 13, poz. 230).

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji. Sąd Najwyższy odstąpił od obciążania pozwanych kosztami postępowania kasacyjnego na rzecz powoda ze względu na ich trudną sytuację życiową i materialną (art. 102 w zw. z art. 398²¹ k.p.c.).

aw

jw